

Elképzelésem a POFOSZ jövőjéről

Tisztelt Elnökség! Tisztelt Küldöttek! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Szécsi István vagyok, 1937-ben születtem.

Az **1956-os** forradalomban és szabadságharcban tevékenyen részt vettem, ezért a Legfelsőbb Bíróság a T. Nbf. I. 27/1959/3 számú ítéletével **15 év nevelő hatású börtönbüntetésre** ítélte. 1963-ban a nagy amnesztiával szabadultam. **1989**-ben beléptem a POFOSZ-ba, a mai napig folyamatosan a szövetséghez tartozom. **1995**-ben beválasztottak az országos elnökségbe és Budapest XIV. kerület POFOSZ elnökének választottak, majd ebben a tisztségemben azóta is többször megerősítettek.

2003. március 26-án – Vasvári Vilmos, akkori POFOSZ elnök felkérésére – megalapítottuk a POFOSZ 1956-os Hagyományőrző tagozatot. E megbízatásomban a tagság újraválasztással megerősített elnöki tisztségemben.

Kitüntetéseim közül a legbüszkébb az

- **1989. október 23-án** kapott **„Napjaink Magyar Történelme”**

Emlékéremre vagyok, amelyet a Belügyminisztérium kis-, és a köztársasági elnök nagy emlékérmé nyújtott 12 Bajtársamnak velem együtt. *„Hazádnak rendületlenül légy híve ó magyar”* feliratára életem végéig hű leszek.

- A **2011.október 23-án**, a forradalom és szabadságharc 55. évfordulójára adományozott **„Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje”** az eltelt évek minősítését jelenti számomra.

Egészségi állapotom az életkoromnak megfelelő; elnökké választásom esetén mind szellemileg, mind fizikailag vállalhatom az e tisztségből fakadó tennivalókat.

A politikai foglyok szövetségében vállalt eddigi tevékenységem során még soha nem merült fel bennem, hogy induljak a POFOSZ országos elnöki tisztének elnyeréséért zajló megmérettetésben. Ám most – engedve több 56-os bajtársam kérésének, akik határozottan arra biztattak, hogy induljak el az országos elnökválasztáson – hozzájárultam, hogy a jelölőlistára az én nevem is felkerüljön. Mivel az elsők között kezdeményeztem, hogy csak olyan személyeket jelölhessenek, akik – ha ezt elfogadják – mutassák be saját, a **Magyar Politikai Foglyok Szövetségét** szolgáló programjukat, így alább magam is vázolom elképzeléseimet a jövőben elvégzendő feladatokról.

Mindenekelőtt meggyőződéssel vallom, hogy elveim szerint a leendő elnöknek minden erejével a **tagságot kell képviselnie**. Bárki legyen is a POFOSZ elnöke, e tisztség nem hatalmat, nem uralkodást, hanem szolgálatot jelent a volt üldözöttek érdekeinek képviseletéért.

Tudatában vagyok annak, hogy a POFOSZ negyedik elnökére rendkívül nagy teher nehezedik, és – az 56-os forradalom eszméinek megőrzése és aktualizált útmutatásainak felmutatása céljából – megfeszített munka vár. Az sem kétséges, hogy nagy erőfeszítéseket kell tenni azért, hogy a POFOSZ visszanyerje az 1989-90-ben kivívott tiszteletét és megbecsülését. Mivel elvállaltam a megmérettetést, kijelentem, hogy ezt a munkát felvállalom. Programom fő irányai az alábbiakban összegezhetők:

A POFOSZ-nak újra kell szerveznie fő tevékenységeit, amelyek pilléreit

- a szellemi örökség ápolása, 1956 üzeneteinek programokban és rendezvényekben testet öltő aktualizálása,
- a volt üldözöttek érdekeinek képviselete és szociális gondjainak megoldása,
- a nemzeti ügyek, valamint a volt üldözötteket érintő aktuálpolitikai döntések véleményezése és az állásfoglalások közvélemény előtti érthetősége, valamint
- a médiumokban való megjelenés és a sajtókapcsolatok helyreállítása jelenti.

Az elmúlt idők gyakorlatával ellentétben mindent meg fogok tenni azért, hogy a szövetség – eredeti hivatásának megfelelően – támaszt és érdekképviseletet biztosítson a tagjainak. Ennek megfelelően – a szervezet területi építkezése mellett – a tagozati építkezésre is hangsúlyt kell helyezni. Ez azt jelenti, hogy olyan műhelyeket kell létrehozni (szociálpolitikai, örökségápolás, kommunikációs műhely, stb.), ahol a megfelelő szakértelemmel rendelkező tagjaink aktívan segíthetik a POFOSZ céljainak elérését. Mindez természetesen feltételezi a fiatalabb generációk, az utódok bevonását is a munkába.

Minden erőnkkel azért kell fáradozni, hogy a POFOSZ-ról és a POFOSZ-ban végzett munkáról minél szélesebb körben tájékozódják a közvélemény, ezért prioritásként kell kezelni a kommunikációs műhely létrehozását és annak hatékony működtetését. Élő kapcsolatot kell kialakítani a politika szereplőivel, azonnal reflektálni kell a közélet eseményeire.

A magam részéről azért is mindent meg fogok tenni, hogy a POFOSZ tagjai jó szándékú, becsületes és tisztességes emberek szövetsége legyen. Éppen ezért meg fogom szüntetni a folyosói pletykákat, az egymásra mutogatást és a rágalmazást. A POFOSZ- tagság egyetlen magyar állampolgár részére sem kötelező, miként a tagságnak sincs szüksége a szövetséget bomlasztó rosszakarókra. Vissza kell tehát állítani a lyukas zászló dicsőségét. S mindazoknak, akik e lyukas zászló viselői, tudatában kell lenniük azzal a felelősséggel, amely 1956 szelleméből rájuk hárul. E szellemiségből fakadóan a múlt örökségéhez méltóan kell élniük: a tisztesség és a becsület példáját felmutatva.

Végzetül egy igaz történet:

1990-ben a villamoson utazva egy 10-12 év körüli gyermek fölnézett rám és megkérdezte az apukáját, „Apuka, légy szíves mondd meg nékem, milyen zászló az, aminek lyuk van a közepén?” Az apuka is fiatalember volt és azt válaszolta a fiának:

- Nem tudom! Kérdezd meg a bácsit!

A fiú hozzám fordult és feltette a kérdést. Én pedig elmondtam neki, hogy a piros-fehér-zöld lyukas zászló az 1956-os Szent Forradalmat jelképezi.

- Bácsi és te is részt vettél benne?- kérdezte a gyermek.

- Igen! – mondtam, de jött a megálló és le kellett szállnom.

A fiatal gyermekből felnőtt ember lett, az apukából középkorú úr, de akármikor találkozom velük, még ma sem felejtik el, hogy köszöntsének.

Ennek szellemében szeretnék elnök lenni. Amennyiben a tagság mást választ, e vezetőt nem fogom az ellenségemnek tekinteni, hanem akkor én állok a szolgálatába – egészen addig, amíg 1956 szellemében dolgozik.

Budapest, 2012.02.10

Szécsi István